

[Alfred Jensen.]

i Vesttysklands genoprustning, og hvad yderligere dermed følger, og de har i så henseende henvist til artikel 3 i den nordatlantiske pagt. Jeg har ikke den opfattelse, at denne artikel 3 kan sætte artikel 5 ud af kraft, og i artikel 5 fastslås det jo, at landene selv afgør, i hvilket omfang og hvorledes de vil reagere i tilfælde af væbnet angreb.

Nu kan man jo diskutere, om der allerede foreligger en sådan situation, hvor man skal træffe beslutninger, men selvom man ser bort fra det og udelukkende ser på den situation, at der kommer spørgsmål fra Atlantrådet, om Danmark vil gå med til de to nævnte punkter, og selvom man vil gå så vidt som det ærede medlem hr. Rasting og sige, at det indeholdes i Atlantpagten, så står dog stadig problemet tilbage: Hvem står det til at afgøre spørgsmålet, er det regeringen eller er det rigsdagen?

Efter min opfattelse må det være rigsdagen, og det må det være, fordi det, det drejer sig om her, er langt mere, end Atlantpagten egentlig indeholder, og det er langt udover de forudsætninger, som det danske folk og den danske rigsdag havde, da man drøftede Atlantpagten, og da den blev vedtaget i folketinget og i landstinget. Da forestillede man sig jo ikke, at udgifterne ville blive af det omfang, som de nu trækker op til at blive — ja der er enkelte kloge mennesker, jeg ser, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) nikker, men så burde han have sagt, hvor dyrt det blev. Han vidste måske også, at danske tropper skulle stå direkte under en fremmed overkommando? Han vidste måske også, at tjenestetiden skulle forlænges? Men det var ukendt for andre, og netop derfor må man sige, at de forudsætninger, hvorunder rigsdagen gik ind på Atlantpagten, jo ikke var dem, som vi nu stilles overfor: en atlantisk enhedshær; tværtimod, man har lov til at sige, at de går langt, langt videre, og jeg vil dog tro, at der i rigsdagen er adskillige, også blandt dem der stemte for Atlantpagten, som er noget betænkelige ved det, der her er tiltrådt af regeringen. Jeg tror det, fordi der jo var en opfattelse af, at bare man tilsluttede sig Atlantpagten, var freden sikret. Der var ganske vist folk både her i rigsdagen og også udenfor rigsdagen, som var klar

over, at det ingenlunde var tilfældet, og at man ikke ved en sådan Atlantpagt sikrede sig en lettelse i den fremtidige udvikling for Danmark. Jeg erindrer om, at den norske udenrigsminister erklærede, at Atlantpagten var en provokation mod Sovjetunionen, og at der var medlemmer af det høje ting, som, ganske vist udenfor tinget, udtrykte sig i samme retning og sagde, at hvis man fik den hjælp, som man kunne regne med efter Atlantpagten, ville det være en provokation mod Sovjetunionen. Altså allerede det erkendtes. Men det er dog klart, at når der lå så meget i pagten, vil det, at man går over til at lade danske tropper komme under kommando af en fremmed general — det være sig en englænder eller en amerikaner —, være at gå langt, langt videre.

Vi har i den senere tid erfaret, hvad det betyder, at man kæder sit lands politik, udenrigs- og militærpolitik, til andre magters. (*Bertel Dahlgaard*: Det er ikke det, vi behandler her!). Nej, det ved jeg, men det spiller en vis rolle, når jeg skal tage stilling til forslaget til beslutning, og jeg må vel lige så vel som ordføreren for forslagsstillerne have lov til at motivere mit standpunkt. Vi har set, at magter, der indgår traktater, i bestemte situationer er blevet stillet overfor fuldbyrdede kendsgerninger. Det var tilfældet med Korea, hvor USA satte sine styrker ind, før FN gav sin sanktion dertil, 4 timer før. Vi har siden været vidne til — og det har den allerstørste betydning i denne forbindelse —, hvorledes en general fører sin egen politik. Det er ikke mange dage siden, at vi med en vis glæde kunne læse i aviserne, at der var mulighed for en fredelig løsning af Koreakonflikten, så at der ikke blev mulighed for en udvidelse af den til en tredje verdenskrig. Næppe havde man læst det, før der blev givet meddelelse om, at nu havde MacArthur startet sin „hjem til jul-offensiv“.

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede medlem ikke at gå for langt udenfor emnet.

Alfred Jensen: Det er ikke udenfor emnet. For når vi stiller vore tropper under en fremmed general, kan vi komme i den situation, at vore tropper bliver kommande-